

[Korsgaard.]

jeg ikke benægte —, Regler til en mere rationel Udformning af Formuebeskatningen, skal man finde i hvert Fald mig rede til at gaa ind i en venskabelig Forhandling herom. Men Betingelsen maa være, at Skatten ikke skal give mere, idet jeg, hvad jeg allerede gentagne Gange har udtalt, har den Mening, at Formueskatten er rigelig høj.

Naar man siger, at de, hvis Skattebyrde man letter, er de faa, og at det er meget angribeligt, ja, saa er det efter min Mening en Agitation af nogenlunde den værste Slags. For mig er det aldeles ikke afgørende, om det er faa eller mange, der betaler, det afgørende for mig er, om de Regler, de betaler efter, er uangribelige, og derfor vil det afgørende aldrig være, om det bliver nogle flere eller nogle færre, der faar Gavn af en Skattelettelse. Det kan naturligvis altid være rart, hvis mange kan faa Gavn deraf, og derfor kan jeg for saa vidt heller ikke gaa imod, hvis man vil tilstræbe at gøre den Formuenedsættelse, som fandt Sted i 1927, mere generel, end den er nu — men Tanker i denne Retning er hidtil ikke blevet fremsat af den højtærede Regering.

Hvad angaar Støtten til Kommunerne, har jeg allerede sagt og maa stadig hævde, at paa dette Punkt har det konservative Parti givet praktisk Udtryk for, at de vil gaa med til en saadan Hjælp. Den højtærede Finansminister siger ikke destomindre, at derved, at vi gaar imod dette Lovforslag, forhindrer vi, at Kommunerne kan faa en i øvrigt tiltrængt Hjælp. Men det er en meget hul Argumentation. For saa kunde den højtærede Finansminister jo fremsætte et hvilket som helst Forslag og komme med den samme Argumentation.

Lad os f. Eks. sætte, at den højtærede Finansminister, hvad han sikkert helst vilde for ikke at støde flere Vælgere end højt nødvendigt, indskrænkede sig til at komme med et Forslag om, at Formuer paa over 100 000 Kr. skulde belægges med en Skat, som vilde give — nu skal vi ikke regne alt for smaat — 10 Mill. Kr.; hvis man saa modsatte sig dette, ja, saa er jeg ganske overbevist om, at jeg vilde træffe ganske den samme Argumentation hos den højtærede Finansminister, idet han vilde sige, at det konservative Parti, fordi det ikke vilde gaa med til denne urimelige, paa enkelte Personer hvilende Skat, forhindrede, at Kommunerne fik en Lettelse, som de ellers kunde have faaet.

Det er muligt, at man ved en Agitation af denne Art, kan skaffe sig Stemmer — det er muligt; for jeg maa naturligvis indrømme,

at der skal en vis Retfærdighedsfølelse til at modstaa at tage imod en Skat, som bliver lagt paa andre, men kommer en selv til gode — jeg indrømmer, at det skal der en vis moralsk Standard til. Det, som den nuværende Regering gennem sin Argumentation for det foreliggende Lovforslag kommer ud i, er netop at kalde paa den Tilbøjelighed hos Folk, at man bare skal forlange af de andre: Se paa ham dér, han har noget, som kan give noget; hvor kan I, I, de mange, hvor kan I dog holde jer tilbage, hvor kan I synes, det ikke er rimeligt, vi tager fra ham til Fordel for jer! Det er en Argumentation, der maaske kan give Stemmer, men det er i Sandhed ikke en Agitation, der giver et sundt Samfund. Hele den Agitation, der ligger bag ved de radikale Partiers Stilling paa dette Omraade, er efter min Opfattelse i høj Grad nedbrydende for det, som Skatteyderne retteligen bør anse for Ret.

Clausager: Vi hørte før, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) gjorde opmærksom paa, at han og det ærede Medlem Hr. Korsgaard tidligere havde været enige om, at Formuer skulde beskattes ens, og at han nu bebrejdede det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at han havde forladt dette Standpunkt og vilde tage Hensyn til Formuens Afkastning. Jeg maa da formode, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) staar paa det Standpunkt, at alle Formuer skal behandles ens; og jeg retter da det Spørgsmaal til ham, om han er vidende om, at en Mand, der i sin Tid betød meget indenfor det radikale Parti, nuværende Redaktør Ove Rode, i Samlingen 1924—25 under Behandlingen af Lovforslaget om Afgift og Beskatning af Formuer gjorde opmærksom paa, at det var uhyre forkert at beskatte Formuerne ens, at han i stærke Ord bebrejdede Socialdemokraterne, at de vilde behandle Formuerne ens. Jeg spørger, om han er vidende herom, og om han, hvis han er vidende om det, er klar til at bryde den Linie, som Hr. Ove Rode i sin Tid lagde for det radikale Venstres Politik paa dette Omraade.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard syntes at være noget ilde berørt af, at jeg havde sagt, han havde holdt en udmærket Tale til Forsvar for Højfinansens. Derefter holdt det ærede Medlem en ny Tale, som jeg vil karakterisere paa ganske samme Maade. Jeg maa tilføje, at om det ærede Medlems Taler er af en saadan Art, at de er til Forsvar for Højfinansens eller ej, kan han ikke faa Lov